

РЕШЕНИЕ

№ 537

гр. София, 22.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 16.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **10464** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.26, ал.1 вр. с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на В. С., [дата на раждане] в Република С. с паспорт №017230908 издаден на 21.12.2022г., гражданин на Р.С. срещу ОТКАЗ рег.№5364р-21171 от 23.08.2023г. на Директора на Дирекция „Миграция“ –МВР за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България.

По изложените в жалбата съображения –се моли да се отмени отказа. Визира се, че със заявлението са представени необходимите документи, за да се уважи същото. Твърди се, че неоснователно е постановен отказа, мотивиран с обстоятелството, че няма сключен трудов договор за минимум 6 месеца. Оспорва се посоченото обстоятелство като се акцентира на факта, че представеният трудов договор с "Дубара транспорт"ООД е действащ и валиден и към момента. Визира се също, че е неправилно позоваването на ответника на становището на ИАГИТ, че лицето при проверката не е установено да полага труд. Оспорват се и констатациите за отказ по чл.26, ал.1 вр. с чл.10, ал.1 т.23 от ЗЧРБ за представен документ с невярно съдържание или декларирането на неверни данни във връзка с декларирания адрес. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата и да се отмени отказа.

В съдебно заседание жалбата се поддържа по писмени бележки от адв. А.. Претендират се разноси по списък.

Ответникът се представлява по делото от юрк.П., която оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли. Претендира юрк.възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на

страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:
Жалбата от 24.10.2023г., по отношение на отказ от 23.08.2023г. /л.11/ без данни за връчване е в срок, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

За да достигне до извода за нейната неоснователност- съдът съобразява следното:

Пред ответника производството е започнало по заявление вх.№536500-157 от 12.01.2023г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване /л.36/. Към същото е представено копие от паспорт –л.39, извлечение от регистъра на родените –л.40, удостоверение на ИАБЧ на л.44, че лицето има български произход, декларация за адрес на л.48 от Л.М. /че лицето ще ползва жилището ѝ в [населено място], [улица]/, свидетелство за съдимост –л.46, акт за раждане, трудов договор с "Д. Транспорт" –л.17 /от 09.01.2023г. за срок от 3 години/.

Във връзка със заявлението от ОД на МВР Б. с писмо до НАП на л.28 е поискана информация за това дали е регистриран трудовия договор и дали са внесени осигуровки. Изпратено е и писмо до Инспекция по труда –Б. /л.29/, където е посочено, че макар да има трудови договори- чужденците непосредствено след подаването на заявлението напускат страната и формално не могат да изпълняват задълженията си. С оглед изложеното е поискана информация дали лицето изпълнява задълженията си. Приложен е отговор от ИТ от м.05.23г. на л.16, видно от който лицето следва да работи на длъжността "шофьор" въз основа на регистриран трудов договор. Няма информация за командироване на работника. От м.01. до м.04.23г. не му е начислявано и изплащано трудово възнаграждение. Направено е заключението, че няма данни да е предоставял работна сила по договора.

На л.55 е представено извлечение от НАП за регистрацията на трудовите договори, видно от което считано от 01.04.2023г. договора с лицето е прекратен.

Представен е на л.26 отговора на НАП, видно от който за лицето от м.01 до м.03 е подавана декл.обр.1, но няма данни за внесени осигуровки.

По делото е становище на ДАНС на л.51, че не се възразява да се уважи заявлението. Представена е на л.52 докладна записка от ОД на МВР-Б., че на адреса в [населено място] има регистрирани 3 български лица и 2-ма чужденци, сред които и жалбоподателя. Посочено е, че на 09.03.23г. е извършена проверка на адреса, където е установено лице, представило се за свекър на собственичката, който е заявил, че една стая от жилището се предоставя за ползване на чужденци. На 15.05.2023г. е постъпила декларация от Л.М., която е заявила, че е отдала целия апартамент под наем на македонски гражданин. В докладната е посочено, че не следва да се кредитира декларациите, защото има противоречие, както относно гражданството на лицето, така и относно това каква част от жилището ползва.

Представено е на л.34-35 отрицателно становище от ОД на МВР Б. рег.№5365р-811 от 23.03.2023г., което се позовава на резултатите от проверката вкл. на справка за пътуванията на лицето на л.14 -влизания 1 път месечно и непосредствено след това /същия ден/ напускане на територията на РБ.

Въз основа на посочените обстоятелства ответникът е постановил оспорения ОТКАЗ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България. В същия е посочено, че е подадено заявление по чл.25, ал.1 т.1 от ЗЧРБ като лицето се възползва от облекчената процедура при кандидатстване при условията на чл.11, ал.5 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ за лица от български произход. Лицата при наличие и на становище от ДАНС-могат да кандидатстват за разрешение за пребиваване. Съответно може да им се издаде такава, когато държавния интерес

налага това или при извънредни обстоятелства, доказани по надлежен ред със съответните документи или след представяне на регистриран трудов договор в НАП, сключен за минимум 6 месеца. В тази връзка е констатирано, че представения трудов договор е прекратен, както и лицето е декларирано неверни данни във връзка с адреса. С оглед изложеното е посочено, че в изпълнение на чл.34, ал.1, т.3 от ППЗЧРБ – лицето е заявило адрес, на който реално не пребивава, поради което попада в контекста на чл.26, ал.1 вр. с чл.10, ал.1 т.23 от ЗЧРБ- представило е документ с невярно съдържание или е декларирано неверни данни, като в отказа е подчертана последната хипотеза. Така на основание чл.10, ал.1 т.1-4, 6-11,14,16,19-23 и 26 и на основание чл.26, ал.1 вр. с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ – е отказано на лицето предоставяне на правото на постоянно пребиваване в РБ.

В СЪДЕБНОТО производство не са представяни нови доказателства.

С оглед изложеното от правна страна СЪДЪТ намира следното:

Ответникът постановил отказа е компетентен орган, което е видно от чл.34 и следващите от ППЗЧРБ, където е разписана процедурата, която започва със заявление, което се подава пред Дирекция „Миграция“, поради което изрично в чл.57 от ППЗЧРБ е посочено, че Директорът на Дирекция „Миграция“ или упълномощени от него лица разглеждат и се произнасят по заявленията.

В производството няма допуснати процесуални нарушения вкл. съществени такива. Актът е мотивиран, изяснени са релевантните обстоятелства.

Няма спор и касателно описаната хипотеза на приложената правна норма- чл.26, ал.1 от ЗЧРБ разписва, че се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаването на срока, когато са налице предпоставките по чл.10, ал.1 вкл. т.23 от ЗЧРБ. Видно от чл.10, ал.1 т.23 от ЗЧРБ това е деклариране на неверни данни. В заявлението, което е бланково на стр.1-ва се сочи адрес в РБ. Като такъв е посочен адреса в [населено място], както и е приложен трудов договор. Установено е в производството, че лицето не е изпълнявало задълженията си по договора, макар да е регистриран, не е получавал и трудово възнаграждение, не пребивава на адреса. Справката за влизанията и излизанията му в страната показват, че веднага още същият ден напуска територията на страната ни, поради което и без да има становище на И., ответникът може сам да направил и съответно е направил обосноваването констатация, че лицето реално не работи. От друга страна ответникът е констатирал, че от 01.04.2023г. е прекратен трудовия договор, поради което е правилна констатацията, че няма валиден трудов договор по отношение на факт настъпил след подаването на заявлението, но относим към спора.

Следователно – заявените данни в заявлението, ведно със приложената към същото декларация, са неверни. Същите се опровергават от извършената проверка на място в имота и от противоречивите изявления на лицето, подписало декларацията. На фона на изложените констатации, че лицето реално не е в страната и не работи, както и последващия факт на прекратяване на договора, водят до правилност на извода, че заявените данни са неистински. Целта на предоставянето на право на постоянно пребиваване – е реално лицето да се намира на територията на РБ, за да може да се възползва от правото си на труд, да пребивава в наетото жилище. След като се установи, че лицето не работи, а представения трудов договор е прекратен, не живее на адреса, то издаването на акт по удовлетворяването на заявлението му – би било именно в противоречие с тази цел.

С оглед на изложеното –отказът е материално законосъобразен.

С оглед изложеното жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли като се присъди юрк.възнаграждение от 100лв. по НИПП и ЗПП.

ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.2 от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на В. С., [дата на раждане] в Република С., с паспорт №017230908 издаден на 21.12.2022г., гражданин на Р.С. срещу ОТКАЗ рег.№5364р-21171 от 23.08.2023г. на Директора на Дирекция „Миграция“–МВР за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА В. С., с паспорт №017230908, издаден на 21.12.2022г., гражданин на Р.С., да заплати на МВР 100лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му. Преписи.

Съдия: